

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1te Januar 1892.

4de Årgang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,
ved Kvartalskonferencen i Logan, Utah, den 1te November 1891.

Dersom jeg kan have de tilstede
værendes Tro og Herrens Land til at
vejlede mig, ønsker jeg at tale lidt til
de Sidste-Dages Hellige som ere for-
samlede her i denne Eftermiddag.

I Morges, forend jeg gik til For-
samling, betragtede jeg med stor Inter-
esse nogle Malerier hos Broder Moses
Thatcher: „Christus for Pilatus,” og
„Christus paa Bjerget Golgatha.”

Da tænkte jeg paa, hvorledes vor
Frelser i Sandhed „gik ned under alle
Ting”. Han kom her paa Jorden, i
en af Herren bestemt Uddeling, sit sit
Legeme, blev født af en Kvinde og levede
i Kjødet. Betragt hans Liv! Fra
Krybben til Korset gik han i Fattig-
dom og Modgang, igjennem Blod til
Maadens Trone, hvilken var bestemt
for ham. Tænk hvilken fort Tid, som
han arbejdede i Kjødet efter Faderens
Bestikkelse — kun tre og et halvt Aar.
Se hvilke Gjenbordigheder han led og
hvilket Arbeide han udførte — han
oprettede Guds Kirke, ordinerede tolv

Apostler, halvfjerdstidsstive Apostler og
nogle faa Discipler som fulgte ham —
i dette korte Tidsrum. Tænk hvorledes
han blev hadet og forfulgt, dødsdomt
og forsæstet, og til sidst blev hans Blod
udgydt for Verdens Forløsning. Ikke
alene led han selv Doden, men enhver
af hans Apostler vare dræbte for Her-
rens Ord og for Jesu Kristi Vidnes-
bryds Skjeld, undtagen Johannes den
Alabenbarer, ham funde de ikke dræbe,
thi Herren havde bestemt at han skulle
leve, ellers vilde han have lidt en lig-
nende Skjægne.

Medens jeg saaledes betragtede dette
Maleri, Frelseren naglet til Korset —
en Jøde, igjennem Abrahams og Da-
vids Lænder, forfæstet saavel af Jøderne
som af Hønningerne — tænkte jeg paa
vor Stilling som et Folk, i disse Dale.

Som et Samfund have de Sidste-
Dages Hellige tilbagelagt en Tids-
periode af over tredjedindstive Aar.
Hvorledes er det at Præsidentskabet er
iblandt Eder i Dag? Hvorledes er

det, at Apostler frit kunne vandre omkring iblandt Eder efter denne lange Narrække? Hvorledes er det, at henved to Hundrede Tusinde Sidste-Dages Hellige ere samlede tilsammen i disse Bjergenes Dale, iblandt en Nation af tredtsindsthye Millioner Mennesker? Disse ere Spørgsmaal som de Sidste-Dages Hellige burde besvare for dem selv. Mine Brødre og Søstre! Disse Betragtninger ere af stor Bethyndenhed.

Jen vis Forstand, leve vi i aldeles forskjellige Forholde end de, som Frelseren og hans Apostler levede i. Vi leve i en anden Tidsuddeling. Hine vare Øpørelsес Dage. De hellige Mænd som var Apostel-Embetet i de Dage, vare rede til at nedslægge deres Liv med Frelseren, og deres Virkdomhed var fort, sammenlignet med Guds Kirkes Historie i vore Dage. Med een Undtagelse, vare alle udryddede fra Jorden, og Gud tog dem til sig. Ligeledes tog han Præstedommet fra Jorden, og det forblev hos Gud og hans Son Jesus Kristus indtil Året 1829. Mange Alarchundredreder henrandt; Millioner af Mennesker vare fodte, levede paa Jorden, dode og gik til Landeverdenen, og, saa vidt vi vide, havde ikke een af disse Myndighed til at gaa frem blandt Menneskeslægten og forvalte i Ordinanser henhorende til Livets og Saliggjørelsens Evangelium.

Blandt alle disse vare uidentvivl Millioner af ædle og oprigtige Mennesker, der anvendte deres bedste Evner for Menneskets Belfærd og handlede i Overensstemmelse med det Lys, som de vare i Bestiddelse af. Der var saadanne Mænd som John Wesley, Martin Luther, Walisisse, Zwingli, Melanchton og Lutinder af andre som fremstod i deres Dage og prædikede Evangeliet i svolge deres bedste Lys og Kundskab. Men ingen af disse havde Fuldmagt

til at forrette en Ordinantse, som var bindende efter Døden, fordi det hellige Præstedomme var ikke beseglet paa dem.

Vi ere komne til det Tidspunkt i Verdens Historie, nu i vore Dage, at dette Præstedomme er tilbagegivet. I den rette og passende Tid oprejste Herren Joseph Smith, der organiserede en Kirke. Hvad var denne Joseph Smith? Var han en Lovlyndig? Var han en Professor i Religionsvidenskaben? Var han hvad man kunde kalde en stor og lærde Mand? Nej, han var kun en Ingling, en som Verden vilde kalde udannet og ubidende. I verdslige Henseender var han ogsaa ulerd men han var en ren Mænd. I Mormons Bog er hans Navn omtalt; de gamle Patriarker og Profeter profeterede an-gaaende ham. Han kom til Jorden igjennem Abrahams, Isaacs og Jakobs Slægtslinie. Joseph Smith var tilskynget af den Helligaand til at ansøge Herren i ydmhg Bon, og han blev bonhørt. Faderen og hans Son aabn-baredes til ham, og Faderen sagde: „Dette er min Son den Elskelige, ho-rer ham“. Joseph lyttede med Op-mærksomhed til Jesu Kristi Ord og adlod dem, og vedblev trofast indtil han, lig Frelseren, dode som en Mar-thyr. Han blev ikke forsætstet, fordi det var ikke den Tids Skit, men ikke desmindre blev han tilligemed sin Broder Hyrum, myrdet.

Jeg maa tilstaa, at jeg dengang syntes det var forunderligt, at Profeten og hans Broder skulde paa en saadan Maade blive borttagne fra vor Midte. Men Joseph Smith var prædineret ved-Aabenbaring fra Himmelnen, og ved Guds Bud og Fuldmagt lagde han Grundvolden til denne Tidernes Yldes store Husholdning. Han kom til Verden i dette Øjemed, til at organisere denne Kristi Kirke for den sidste Gang

paa denne Jord, for at berede den for Menneskens Sons Tilkomstelse.

Efter hans Død blev jeg, ved at overveje disse Begivenheder overbevidst om, at han havde været bestemt til at do — til at udghyde sit Blod, som et Vidnesbyrd til denne Tids Uddeling. Men dette borttager ikke Straffedommen fra dem som udførte denne skjændige Gjerning. „Bel er det fornødent at Forargelser ulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket Forargelse kommer!“

Joseph Smith var i Begyndelsen, som jeg har sagt, en ulerd Mand; men sidenefter blev Engle og Apostler, som havde levet i Kjødet i Jesu Dage, hans Lærere og Instruktører. Han var stillet saaledes at han modtog Vidnesbyrd og Værdommne fra Mænd, som Verden ikke kunde modtage. Den hele kristne Verden kunde ikke organisere Kirken paa den Maade, som han formedelsi Præstedømmet og Fuldmagt fra Gud, organiserede den. Hvorfor? Fordi intet Menneske, rig eller lerd, kan give andre, hvad det selv ikke har. De havde ikke Fuldmagt til at organisere denne Kirke, fordi de vare ikke i Besiddelse af Præstedømmet, men Joseph Smith havde modtaget dette Præstedømme, og følgelig havde Magt til at organisere Kirken.

Fra denne Kirkes Organisation indtil den nuværende Tid, har den vedblevet at vokse, midt iblandt Forfolgelses, midt iblandt Død og Ødeleggelse. Missioner af faldne Aander forenede med Missioner af Menneskelægten, have stridt mod denne Kirke, men de have ikke været i stand til at tilintetgjøre den. Hvorfor? Fordi den Almægtige Gud har bestemt at den skal bestaa. Herren har bestemt at Zion skal blive opbygget. Dette har han erklaaret ved Mænd fyldte med den

Helligaands Indflydelse, og Æ, som ere forsamlede her i dette Tabernakel i Logan, ere Bidner for Gud og Mennesker, angaaende dette. Dette er Aarsagen hvorfor Præsidentskabet kan begjøge Eder i Dag, og hvorfor Apostlene kan bo i Eders Midte og besøge Eder uden at blive udryddede. Hvis de nærværende Forholde ikke vare den Almægtiges Hensigt vilde Æ ikke have een Apostel iblandt Eder. De vilde, lig andre Apostler i forrige Tiders Uddelinger, blive udryddede fra Jorden. Men Herren har tilladt de Sidste-Dages Hellige de Privilegier, som de for nærværende nyde.

Seg foler til at tafte Gud for at vi leve i denne Tid, og at vi ere i stand til at opbygge Zion, og opfylde Profeternes Udsagn om samme. Vi ere her i Verden for at advare Jordens Indvænere.

Brigham Young, John Taylor og de Apostler som have fuldendt deres Mission i dette Liv, have været i stand til at hensøge paa deres eget Leje, og deres døde Legemer ere baarne af deres Venner til Graven, fordi Gud tillod det. Disse Apostler og Eldster og Tusinder og efter Tusinder som nu ere i Kjødet, vilde ligesaa beredvillige nedlägge deres Liv for Guds Sag og Jesu Kristi Vidnesbyrd, dersom det krævedes af dem, som Peter og Apostlene vilde i Kristi Dage. Men Gud har bestemt det anderledes.

Herren har udvalgt de ringe og strobelige til at lede dette Folk. Joseph Smith var kun en ung Mand da han døde — ikke fuldt fyrfærtige Aar gammel. Efter Kirkens Organisation levede han næsten fjorten Aar. Som hans Eftertræder fulgte Præsident Brigham Young. Hvad var Brigham Young? Han var Maler og Glarmester; men en hdmhg Mand, og Herren kalde

ham til en Leder for dette Folk. Ejende Alle Brigham Young, hvad han gjorde medens han var paa Jordens og den Aand som ledsgede ham. Herren var med ham og ved Guds Kraft og Jesu Kristi Aabenbaringer, vedblev han at lede dette Folk. Han lagde Grundvolden til et stort Værk i disse Dale. Mange Fremmede som have besøgt os have udvist en stor Beundring over Anlægget af Salt Lake City. Til saadanne har jeg sagt, at i 1847 da der ikke fandtes en hvid Mands Hjem nærmere end et Tusinde Mile deraf, da dette var, signelsesvis, en ukjendt Ørken, hjalp jeg Brigham Young med at anlægge den By.

Hvad var John Taylor? Han var Drejer og alligevel ledede han Kirken i en lang Tid. Wilford Woodruff var Møller og Jordbruger; saavidt som denne Verdens Ærgerrighed angaar, saa var dette omtrent saa højt, som han nogensinde opnæaede. Men saaledes har Herren udvalgt disse Mænd, hans Djenere. Hvorfor valgte han ikke de Store og Værde? Fordi, som jeg saa ofte har sagt, han ikke kunde bruge dem, deraf har Herren altid udvalgt de Svage og Skrøbelige af Verden til at udføre sin Gjerning. Han viste Abraham de Aander, der vare i hans Nærhed, „og blandt alle disse vare mange ødle og store;“ og Gud sagde til Abraham: „Disse vil jeg gøre til mine Fyrster; . . . og han sagde til mig, Abraham, Du er een af dem, Du var udvalgt førend Du var født.“ Abraham stod fornemst som Israels Stammers Overhoved i Begyndelsen; han er vor store Forsader. Igjennem hans Vænder sendte Gud Frelseren.

De Sidste-Dages Hellige burde ikke huse den Tanke at Herren har forladt sit Folk, eller at han ikke aabenbarer

sin Vilje til sine Djenere; thi et saadant Begreb er ikke i Overensstemmelse med det Rette. Herren er med os nu, og han har været med os fra det første. Denne Kirke har ikke været ledet en Dag uden ved Aabenbaring, og Herren vil aldrig forlade den. Det gør intet til Sagen hvem lever eller dør; eller hvem er kaldet til at lede denne Kirke, thi dertil udfordres ubetinget, den almægtige Guds Inspiration. Herren vil opfylde alt, som han har lovet i disse sidste Dage, igjennem sine Profeter og Apostler, indtil Zion skal opstaa i al sin Herlighed og Bruden, Lammet Hustru, skal være beredt til at møde Brudgommen.

Sidstledne Søndag, gjorde jeg nogle Bemærkninger i Brigham City, henhørende til dette Princip — Aabenbaring. Ved at gjennemlæse Brigham Youngs Levnetsløb, finde vi næppe een Aabenbaring given til ham, hvori han sagde: „Saa siger Herren;“ men den Helligaand ledsgede ham; ved Inspiration og Aabenbaring besørte han Folket; men med een Undtagelse, gav han ikke hine Aabenbaringer i den Formel som Joseph gjorde; thi de vare ikke skrevne og givne som Aabenbaringer og Bud til Kirken i Jesu egne Ord og i hans Navn. Joseph, da han lagde Grundvolden til dette Værk sagde næsten hver Dag: „Saa siger Herren“, men hans Eftertrædere have ikke anset det for nødvendigt altid at sige „Saa siger Herren;“ men aligevel have de ledet Folket ved den Helligaands Kraft, og dersom nogen ønsker at vide hvad der forstaas herved, lad ham da læse Lærdommens og Pagtens Bog, to og tyvende Stykke, 1ste Vers, hvorledes Herren kaldte Orson Hyde, Luke Johnson, Lyman Johnson og William E. Mc. Lellin til at gaa ud iblandt Folket og prædike Evangeliet,

jaaledes som de blev tilstykndede af den Helligaand:

„Og hvad de tale, naar de drives af den Helligaand, skal være Skriften, skal være Herrens Billie, skal være Herrens Sind, skal være Herrens Ord, skal være Herrens Røst og Guds Kraft til Saliggjørelse.“

Bed den Magt have vi ledet Israel. Præsident Young præsiderede og ledede Kirken ved den Magt; ved den samme Magt gjorde Præsident John Taylor ligeledes; som Præsident har jeg handlet paa denne Maade ifolge mine bedste Evner. Jeg ønsker de Sidste-Dages Hellige at forstaa at Herren er med os og at han giver os Aabenbaring, og han vil vedblive at give Aabenbaring indtil Tidernes Ende.

I den senere Tid har jeg haft nogle Aabenbaringer af megen stor Vigtskøn. Jeg vil fortælle Eder hvad Herren har besalet mig. Tillad mig at henlede de Helliges Ópmærksomhed paa hvad i Almindelighed kaldes Manifestet. Ved Aabenbaring har Herren fortalt mig, at der ere mange Medlemmer af Kirken overalt i Zion, som i deres hjørter ere saare provede i Anledning af dette Manifest, og tillige paa Grund af det Vidnesbyrd, som er givet af Kirkens Præsidentskab og Apostler i Retten. Siden jeg modtog denne Aabenbaring, har jeg hørt, at der ere mange som ere provede som Folge af disse Ting, hvilket jeg ikke for havde særligen hørt om. Men Herren har besalet mig at udføre en Ting, hvilket jeg gjorde sidste Søndag i Brigham City Konferencen, og jeg vil gjøre det her nu. Herren har besalet mig, at give de Sidste-Dages Hellige et Spørgsmål; han har ligeledes sagt mig, at om de ville lytte til hvad jeg siger dem og med den Hellig Aands og Guds Kraft, bevare det Spørgsmål som er

givet dem, vilde alle svare ens og alle have een Tro i disse Ting.

Spørgsmaalet er dette: „Hvilket er det Bispe for de Sidste-Dages Hellige at gjøre? vedbleve at praktisere Egte, skab med flere Hustruer, med Vandets Lov imod det og i Modsatelse til 60 Millioner Mennesker; udsettet os for Tabet af vore Templer ved Konfiskation, og Ophørelsen med at udføre hellige Ordinanser for de Levende og Døde; Fængsling af det Forste Præsidentskab og de tolv Apostler, saavel som Familie-Fædre i Kirken samt Ødelæggelse af Folkets private Ejendom (hvilket til sammen alligevel vilde standse det), eller, efter at vi have dojet saa meget og gjort saa mange Øpfrelser for dette Princip, at afstaa fra dets Udøvelse og underkaste os Loven, saa at vi derved kunne beholde vore Profeter, Apostler og Familiefædre hjemme til at lære Folket og varetage de kirkelige Anliggender og at Templerne kunde beholdes af de Hellige, saa at Evangeliets hellige Ordinanser kunde blive udforte baade for de Levende og de Døde?

Herren visste mig ved Syn og Aabenbaring, nojagtigt, hvad som vilde ske, om vi ikke holdt op med at udøve dette Princip. Om vi ikke havde standset dermed, vilde I ikke haft Brug for Broder Merrill, Edleffsen, Roskelley, Leishman eller nogen af de mænd, som arbejde i Logan Tempel, thi alle Ordinanser vilde have ophørt i Zions Land. Forvirring vilde regjere i Israel og mange blive fængslede. Denne Uro vilde være kommet over hele Kirken og vi blevne nødte til at opheve dette Princips Udøvelse. Men jeg siger Eder at dette er netop den Stilling vi, som et Folk, vilde have været i, deriom vi ikke havde besluttet at vælge, den Fremgangsmaade som vi have valgt.

Nu Spørgsmaalet er, enten det skulde blive standset paa denne Maade, eller paa den Maade som Herren har thyleiggjort for os; og vore Profeter og Apostler være fri Mænd og Templerne til de Helliges Raadighed, saa at de Døde kunde blive forløste. Ved dette Folks Anstrangelsel ere Mange allerede blevne udfriede fra Fængslet i Aalandverdenen; og skal Værket gaa fremad eller ophøre? Dette er Spørgsmaalet som jeg fremlægger for de Sidste-Dages Hellige. Jeg selv maa bedomme det. Jeg ønsker Eder at besvare det, for Eder selv. Jeg vil ikke besvare det for Eder.

Jeg ved der ere mange Medlemmer og maa ske nogle fremragende Mænd, i denne Kirke som have været prøvede og solt som om Præsident Woodruff havde tabt Guds Aland og var ved at forlade Troen. Jeg ønsker at jeg skal forstaa at han har ikke tabt Aalanden, ejheller er han ved at apostasere. Herren er med ham, og med dette Folk. Han har sagt mig nojagtigt hvorledes vi skulde handle i denne Retning, og hvad Folgerne vilde blive, dersom vi ikke handlede i Overensstemmelse med dem. Venner som ikke hører til Kirken have besøgt mig og prøvet paa at tilskynde mig, til at satte en Beslutning i denne Sag. De vare bekendte med hvad Regeringen havde bestemt sig til at gjøre. Denne Folkeselje har ogsaa, mere eller mindre, gjort sig gjældende hos Medlemmer af Kirken. Jeg kunde tydelig se hvad der vilde hænde, dersom Intet var gjort i den Retning. Jeg har været i Besiddelse af den Aland i en lang Tid, men ønsker at sige: Dersom ikke Himmelens Gud havde besalet mig til at gjøre, hvad jeg har gjort, da vilde jeg have ladet Templerne blive tagne fra os; da vilde jeg selv være gaaet i Fængsel,

og ladet enhver anden gjøre ligeledes; men, naar Timen kom, da jeg var besalet til at gjøre hvad jeg har gjort, var alt klart for mig. Jeg gif frems for Herren og jeg frems for Herren bød mig at skrive. Jeg fremslagde det for mine Brødre — for saadanne faste Mænd som Broder George D. Cannon, Broder Joseph F. Smith, og de Tolv Apostler. Bige saa godt kunne jeg paataage mig at bortvende en bevæbnet Hær fra dens Vej, som at vende disse Mænd fra det, som de ansaa for at være ret. Disse Mænd vare enige med mig, ligesom ogsaa Tu-finder af Sidste-Dages Hellige. Hvorfor? Fordi de vare bevægede dertil af Guds Aland og Jesu Kristi Aabenbaring.

Jeg overlader nu dette til Eders Overvejelse. Herren arbejder med os; han udfører mange Ting her, som jeg ikke kunne fatte. Være ikke bekymrede eller bedrovede, men ansog Herren i Bon angaaende dette.

Jeg er glad over, at Herren har aabenbaret Evangeliet for os, og frydter mig over at jeg lever paa den Tid da Guds Kirke er paa Jorden. Vi have haft Profeter og Apostler iblandt os, som ved deres Virksomhed her i Kjødet, have været Midler til at frelse mange Sjæle. De ere døde og gaaet hen til Aalandernes Verden. Joseph Smith holder Noglerne til denne Uddeling, og han vil holde dem gennem Evighedernes Evigheder, ligemeget hvem leder Kirken efter ham.

Herren har givet os Magt til at komme hid og opbygge Templer. Tre Templer ere allerede byggede her i disse Dale. Mange af de Døde ere blevne forløste i dem, og vil have Del i den første Opstandelse. Dersor, burde vi takke Herren. Vi ønske at fortsætte med Udførelsen af vort Tempelarbejde. Vi ønske at de Sidste-Dages Hellige

skulde besidde disse Templer, og at vore Brødre og Sostre skulde fortsætte med deres Arbejde med at forloje de Dode og velsigne de levende. Herren vil tage vare paa os og vore Familier; han vil tage vare paa Zion, paa denne Husholdning og fuldbyrde alt det, som han har lovet.

Jeg siger, Gud velsigne Eder; Dersom I adlyde hans Raad vil han velsigne Eder. Jeg ønsker at de Sidste-Dages Hellige vilde ophøre med

at knurre og beklage sig over Jordsynets Styrelse.

Overlad Eder til Herren, opfyld Eders Pligter, hold Eders Bonner. Hav Tro til Gud og opbyg Zion, saa vil alt blive vel. Herren vil besøge sit Folk. Han vil udføre et forkortet Arbejde i Nætsædighed ellers vilde ingen blive frelst. Lad mig sige til Eder: Læg Mærke til Tidernes Tegn og bereder Eder for de Ting, som vil komme. Gud velsigne Eder. Amen.

Mythologi med Moral.

Den unge Dionysos, en Son af Zeus og Semele, gif en Dag til Naxos. Da Vejen var lang, satte han sig paa en Sten for at hvile sig lidt. Foran ham voksede en Plante, som han fandt ganske smuk og derfor besluttede at tage med sig. Solen skinnede varmt, og han blev deraf bange for, at Planten skulle visne undervejs. Noget længere frem fandt han saa et Fugleben, tog det op og stak Planten ned deri. Men i hans velsignelsesrige Haand voksede Planten saa hurtigt, at den skød ud af Fuglebenet, saavel foroven som forneden; da han deraf noget efter fandt et Loveben liggende ved Vejkanten, stak han Planten og Fuglebeuet ned i dette. Men den hurtigt voksende Plante fandt ikke længe tilstrækkelig Plads i Lovebenet, og Dionysos maatte deraf sætte saavel Fugle som Lovebenet ned i et stort Veselben, han langt om længe stodte paa. Da han var kommen til Naxos, vilde han sætte Planten i Jorden, men Nødderne havde nu filtret sig saaledes om de tre Knogler, at han saa sig nødsaget til at plante den, som den var. Planten skød hurtigt op og bar Druer. Af disse Druer tilberedte Dionysos Vin, som han gav Menneskene at drikke. Men hvilket Under! Da Menneskene drak deraf, sang de først som Fugle, broede derefter som Lover og blevet til sidst kløge som Vesler. — „Ill. Fam.-Journ.“

Den lyse Side. Se paa den lyse Side. Maaske det er besværlige Tider, men det gjør dem ikke lettere at gaa med et mørkt bedrovet Ansigt. Det er Lyset, ikke Mørket, som udfolder Blomsten. Himlen er lys ti Dage naar den er mørk een. Du har Besværligheder. Det har andre Mennesker ogsaa. Ingen er fri for dem. Under Besværligheder erholder et Menneske Styrke og Mod, ja ofte Lykke i Livet. Hvad har det at betyde, om ogsaa Tingene se lidt mørke ud? Der kan snart ske en Forandring. Efter Natten kommer den lyse Dag. Der er mere Liv i en Solstraale end i en hel Himmel fuld af Sker og Mørke. Se, hvorledes Taagen svinder for de klare Solstraaler. Saaledes vil alle Besværligheder forsvinde fra det Hjerte, som bliver oplyst af Jesu Kjærlighed. — Ev. Sendsb.

Den 1ste Januar 1892.

Aarsrevue.

Naret 1891 med dets Glæde, Sorg, Oprør, Sejre og Nederlag er endt, og den store Menneskehob i Verden stirrer nu, med Uvished, mod Frembrudet af Naret 1892.

Et Tilbageblik over det forbigangne Åar, og over de mange og store Omvekslinger, Ulykker og Forstyrrelser som have hændt blandt Jordens Nationer i Årets Løb, er visselig ikke egnet til at indgyde Beskueren med det mest gunstige Indtryk. Der har været Krig og Rygter om Krig, Oversvømmelser og voldsomme Storme, Ulykkeshændelser paa Land og Hav, Skibbrud, Fordfjælv, Tildsvaade, Pestilens og Hunger. I de Amerikanske Republiker i Særdeleshed, har Krig hærjet og udspredt Elendighed og Ødelæggelse blandt Beboerne. Hantti, Brasilien og andre Steder have ligeledes haft en Formag paa Krigens Nød og Jammer, og i Nordamerika har Indianer-Oprør med de Forenede Stater foraarsaget megen Angstelighed, saavel som Tabet af mange Liv; men i Chili har der fornemmelig været stor Ødelæggelse. Dets Præsident, Balmaceda, rejste sig mod dette Lands Kongres, og som Folge deraf udbrød der en Borgerkrig hvorved 30,000 Mennesker faldt. Præsidenten tabte Sejren, nødsagedes til at flygte og til sidst tog sig selv af Dage. I Kina have Regeringens Fjender ført en Krig mod de Kristne og paa de mest brutale Maader myrdet hundreder af Mænd, Kvinder og uskyldige Børn. Denne Tilstand varede i mange Maaneder. For at dæmpe denne Opstand maatte Regeringen udsende Tropper, der nu siges at have overvundet Oprørerne efter at 1100 af disse vare dræbte i et Slag.

Oversvømmelser have lagt mange Distrikter i forskellige Lande øde. Australien led Tab ved Oversvømmelser i Juli Maaned, som ikke have haft deres Lige siden 1862 hvorved Tusinder blev hjemløse, og Ejendomme til en Værdi af 9,000,000 Kr. vare ødelagte. Indbyggerne i forskellige Dele af de Forenede Stater ere tilsvøjede megen Skade og have lidt store Tab ved Storme, Oversvømmelser, Cykloner og andre Elementers ødelæggende Forstyrrelser. Ved Frost og Sne bragte den første Del af Året mange Lidelser i Frankrig, Italien og andre sydlige Lande, og de voldsomme Storme som rasede paa de europeiske og amerikanske Kyster i April og Oktober have beskadiget Skibsarten og foraarsaget store Tab af Menneskeliv. Mange Soulykker ere skete i Årets Løb. Blandt de forsædligste af disse maa nævnes det italienske Dampskib „Utopia“ Undergang i Nærheden af Gibraltar Kysten, hvorved næsten 600 Mennesker mistede Livet. I Amerika saavel som i Europa, er der sket mange Jærbaneulykker. Af de mere frugtelige kan man nævne en i Paris og en i Nærheden af Munchenstein i Schweiz. Ved det sidstnævnte Tilfælde vare over 100 Mennesker berøvede Livet.

Mexico og andre Lande have erfaret hæftige og ødelæggende Fordfjælv. Et af disse er i Særdeleshed mærkværdigt — den frugtelige og forlængede Rygstning

der hændte den 28de Oktober, i forskjellige Byer i Provinserne Owari og Mino i Japan, hvorved 8,000 Mennesker blev dræbte og 10,000 saarede; 84,000 Huse styrtedes i Ruiner og en ødelæggende Fld fortærede endnu 5000 flere. En halv Million Mennesker blev herved beroede Husly og Fode. Paa Søen, ved Küsten nær Japan, føltes endog de haarde Stød. Besætningen paa et Skib berettede nemlig, at de saaledes erfarede voldsomme Bevægelser af Vølgerne, som kastede Skibet omkring, lig en Spaan, medens fra Havet opsteg Hede og Svovldunster ligesom om Skibet passerede over Nabningen af en brændende Vulkan.

Hungersnoden i Rusland foraarlaget ved en ualmindelig Tørke, er en af de værste Plager som nogensinde har hjemsigts Europa. Tusinder og efter Tusinder i de af Hungersnoden hjemsigte Distrikter, hvilke indebefatter en Tredjedel af dette store Rige, — den Del som er lignelsesvis, Fødevareernes Forraadskammer — og, som i Almindelighed forsyner de andre to tredje Dele med Brødbosser), ere uden Fode eller Midler til Livets Nødvendigheder. Elendigheden er stor og hjærtegribende. De mange Millions Kroner som ere sendte dit for at lindre Nøden ere, som om man øste Vand ud i Havet. Udsigterne ere i Sandhed affækende. I forstållige andre Lande er Afgrunden ødelagt ved Regn, hvilket, tilligemed Kejserens Forbud mod Udforselen af Røg fra Rusland, har været Aarsag til at Priserne paa adskillige Fødevarer ere blevne forhøjede i den Grad, at megen Nød og mange Lidelser vil rimeligtvis forvoldes som Folge deraf, baade i Tyskland og andre Dele af Europa. Man kan ikke tale om Rusland, uden med blandede Følelser ved Tanken om den frugtelige Behandling, som er tildelt Foderne der. Med Ubarmhjærtighed ere disse ulykkelige Mennesker drevne fra deres Hjem ved Uddovelser af de strængeste Grujomheder som nogensinde ere optegnede i Historien; og Tusinder af dette Folk, som ere i stand dertil, søger Ly i fremmede Lande hvor de ankomme sultne, syge og nødslidende.

Dødens Indhøftning har været stor i Årets Løb og blandt dens Ofre ere mange berømte Personer. Af disse kunne nævnes Jules Grévy, den franske Republikks Præsident fra 1878 til 1887; Kong Karl I. af Würtemberg; Stor-fyrstinde Paul af Rusland; den store tyske Statsmand von Moltke; den berømte irske Ledet i England Charles Stewart Parnell; den affatte Kejser Dom Pedro II. af Brasilien; den amerikanske General Sherman, samt Forfatteren James Russell Lowell; den danske Musikdirektor Valduin Dahl, og Folkethingsmand C. Berg; den franske Maler Ernest Meissonier og Forfatteren Octave Feuillet; Boulanger, der begif Selvmord, og den udstodte chilianeke Præsident Balmaceda, der ligeledes selv forkortede sit Liv.

Uro hersker blandt Nationerne; man staar med Twivl i Hjærtet og der raabes Fred, men paa samme Tid foretages de ivrigste Forberedelser til Krig. I det Hele taget kan det med Sandhed siges, at det nye Års Horisont er omgiven og overtrukken med truende Stormfæller. Jordens Regenter frygte, og Rygter om Omvæltninger truer Freden i næsten enhver Nation. Det ved Alsace-Lothringens Tab frembragte Saar imellem Tyskland og Frankrig, er langt fra leget. Paven er forsært over Vantroens og Revolutionens Vølger, der hæve sig rundt om ham, og Brudet imellem den italienske Regjering og Kirken er større end nogensinde, strækkende sig endog ind i Frankrig, hvilket bevises ved de senere og nærmere

værende Bevægelsel, foraarsaget ved den af Regjeringen udstedte Ordre angaaende de Katholikernes Piligrimsrejser til Italien; Rusland trues med Hungersnød, Oprør og finanzielle Banskeligheder; de sydamerikanske Republiker ere forvirrede over borgerlige Uenigheder og omgivne med Farer. De store Strejker i England, Portugal, Frankrig, Tyskland og Amerika i 1891 ere langt fra endede, men de mørke Skær der hænge over disse Nationer true med at bøste, og med-bringe deres ødeleggende Storme. Året ender ikke med de mest lovende Udsigter for Fremtiden, men hellere med mørke Anhændinger for Nationerne.

I Modsatning til denne Tilstand i Verden, er den Fred, Enighed og Glæde som de Sidste-Dages Hellige nyde og som besjæle dem. Ved at skue tilbage over Guds Værks Fremgang i Året som nu er endt, er man syldt med Takføjelse og Prism til Herren for hans Beslædelse og den Baretaegt, han har haft over sit Folk. Udsigterne for deres fremtidige Tilstand ere bedre end nogensinde før. De Forsøgsser, som de Hellige have været underfæstede i de senere Aar, begyndte for en Del at vige bort; de Hellige ere af mange betragtede, som en stor Magt til at udøve meget godt i Verden, og deres Formaal til at forbedre Menneskesslægten, ere bedre forståede og paassjonnede end tidligere. I Bjergetes Dale, hvor de Hellige have forsamlede, har der været en overslodig rig Høst og alle nyde Livets rigeste Belsignelser. Uagtet alle de udvortes Forandringer i Kirken, de politiske og finansielle især at benævne, ere dog Guds Hensigter i alle Retninger iagttagne og efterlevede af hans Folk. Med det Mod og den Tro, som Guds Folk ere i Besiddelse af, vil Zion volse og tiltage i Velstand og Ynde. Maas Zions Sønner og Døtre, medens de nyde Fredens og Overslodighedens rige Belsignelser, lovpriise den Almægtige og holde hans Bud, saa det ikke skal blive sagt om dem, at de have forglemt Gud i deres Velstands Dage.

Vi se tilbage paa det forlobne Aars Arbejde i disse Lande, med Taknemlighed mod alle gode Gavers Giver, for hans Maade og Belsignelser og for den Fremgang, han har tildelt Sandhedens Sag i Skandinavien. I 1891 vare 576 Medlemmer tillagte Kirken, medens mange have haft den Glæde at samles med de Hellige til det bestemte Indsamlingssted. Medlemmernes Antal i disse Lande udgør for Nærværende næsten 4000 og Udsigterne for Fremtiden ere nogenlunde gode. Eldsterne have haft Anledning til at frembare deres Bidunesbyrd for Tusinder, som aldrig før have hørt Evangeliet og dette er et af de Privilegier, som ere os tildelte for hvilke vi frysde os, thi Guds Tjenere ere her for at forkynde Evangeliet til Jordens Nationer. Gud har talt fra Himlen og organiseret sin Kirke paa Jordens, og hans Tjeneres Advarsel skal staa som et Bidne paa den kommende Dag mod dem, som forlæste det.

I Udførelsen af vores ansvarsfulde Pligter i Forening med vores Brødre, have vi følt vor Svaghed, og ofte angret at ikke mere kunde blive udført, men vort Arbejde har været os en sand Fornøjelse, og vi haabe, at hvad som har været sagt og gjort har været modtageligt af Herren, tilfredsstillende for vores Medarbejdere, og gavnligt til Folket og de Hellige. Den Forsikring at vi have haft hverandres og de Helliges forenede Tro og Forbonner i vor Stilling, har været os en Trost og Opmuntring. Enhver har udeutvivl erfaret, hvilken Magt og Hjælp der kommer fra disse Kilder. Det er vort Ønske i alle vores Foretagender at

virke for Sandhedens Sag, og vi haabe at der er ingen af de Hellige eller vore Medarbejdere, som ikke sole ligeledes. Enhver burde indse at en Del af Ansvarret henhorende til Værkets Fremme hviler paa dem. I Særdeleshed burde Eldsterne sole og forstaa, at blandt de Pligter der paahvile dem, er denne, at gjøre deres Mission saa heldig som mulig, ved utrættelig at arbejde blandt de Hellige saavel som Fremmede, paa en faderlig og lærerig Maade, og derved udvise at deres Mission er for Menneskers Lykkelighed og Frelse. Herrens og hans Ejernes Øjne ere fastede paa dem, og de burde være aarbaagne i at prædike Evangeliet, og stræbe efter at forfremme Troen og gode Gjerninger iblandt de Hellige og iblandt Menneskene i Almindelighed.

Midt i al den Forsthrelse og Glendighed, som eksisterer blandt Jordens Nationer, kan vi tydelig fornemme Guds Haand, høre hans advarende Rost og se de Tegn, som bevidner om Verdens Frelsers Komme, og at den er nær for Haanden, ja lige for Døren, og velsignet ere de, som, naar Budskabet kommer, skal ikke findes sovende.

Maa Sandheden snarlig udbredes over hele Jordens, maa Kjærlighed til-tage, Menneskenes Broderbaand blive sterkere og sterkere, og maa Tiden snarlig komme naar Kristus skal regjere paa Jordens som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Med denne Begjering vende vi Bladet om, og ønske vore Læsere og enhver af de Hellige et lykkeligt Hvt Aar.

Ankomst af Missionærer.

De følgende Brodre fra Utah, ankom til København den 18de December, via Rotterdam: Christian Magnusson fra South Cottonwood og Erik P. Lindquist fra Salt Lake City.

Vi bryde dem velkommen.

Beskikkelse.

Eldsterne Christian Magnusson og Erik P. Lindquist beskiffes til at arbejde i Stockholms Konference.

Afløsning.

Eldste Joseph Jeppson løses, paa Grund af daarligt Helsbred, fra at arbejde i Skæne Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

Edu. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission

Addrag af Korrespondance.

Eldste Martin Nielsen, der i mange Aar har udvist en rosværdig og og væsenlig Interesse ved, krt for Fulhelgen, at fende et Belob for at anvendes

til at glæde de fattige Hellige i Københavns Gren med, har ogsaa i Aar, ved Hjælp af andre velgjørende Hellige i Logan, gjort ligeledes. Vi have nemlig modtaget Brev fra Eldste Nielsen, dateret Logan, Utah, den 1ste December 1891, hvori han siger: „Jeg har gaaet lidt omkring og indsamlet nogle Midler for at glæde de fattige Hellige i København med, til Julen. Jeg har gjort dette Arbejde med megen Interesse, og ønsker alle de Hellige en glædelig Jul og et godt Nyt Aar.“ En, der saa frivillig vil opstre sin Tid, Indflydelse og sine Midler i et saa ædelt Øjemed, vil ingenlunde tage sin Bon.

Eldste Charles W. Olson skriver fra Norrköping den 18de December: „Alt henhørende til Evangeliet er i en god Tilstand i denne By. Vi afholde Førsamlinger som ere vel besøgte af Fremmede, og Udsigterne for Tillæg af Medlemmer ved Daab i en nær Fremtid, ere lovende. Eldste Børgezon er her for Mærværende. Jeg har ogsaa hørt fra Westerviks Gren, Eldsterne afholde mange Førsamlinger iblandt Fremmede der, og Folket udviser megen Velwillie mod dem. Jeg føler godt i at arbejde for Evangeliets Fremme og det er mit Ønske at gjøre alt hvad jeg kan for Sandhedens Udsprædelse.“

Korrespondance.

Odense, den 12te Decbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson,

Kjære Broder!

Det glæder mig at høre fra Dem. Vi ere jo, saa at sige, alene paa denne ensomme Ø; her er ikke stor Opvækfelse iblandt Folket, dog nogle lytter til Sandheden, og ikke saa saa have an- nammet Daab og ere blevne tillagte Kirken i Aarets Lov. Ved Herrens Hjælp haaber jeg at Værket vil have god Fremgang i den tilstundende Winter.

Vi have et net lille Førsamlings- lokale her og afholder to Førsamlinger hver Søndag, og naar Lejlighed til- brydes afholder vi ogsaa Førsamlinger paa Landet.

Jeg glæder mig ved at være en af Sandhendens Budbærere; det har altid været mig en stor Glæde at virke for Herrens Sag; og min Lyft og Uttraa er, at gjøre Herrens Vilje og sprede

Lys og Kundskab blandt Folket paa Jorden, thi i Sandhed leve vi paa den Tid om hvilken Profeten haver talet, da Mørket skulle skjule Jorden og Dunkelhed Folkene; de Fleste ere saa indhyllede i Traditioner at de ikke vil see Lyset, naar det skinner for dem; thi de have „overtraadt Loven, forvendt Skiften og gjort den evige Vagt til Intet.“ Det er min største Glæde at proklamere Evangeliets Sandheder og raabe Omvendelse til den faldne Verden.

Vor Gren her paa Øyen, er trive- lig og de Fleste af de Hellige her føler glæde i Evangeliet og ønske at opfyldde deres Pligter.

Jeg er glad og Herren taknemlig for de mange Besignelser, han saa rigeligt har tildeelt mig her, paa denne min Mission til mit Fodeland. Mit Ønske er, at Herren maatte velsigne ethvert sandhedssøgende Menneske, og at saa-

danne maatte komme til Sandheds Erkjendelse.

Med venlig Hilsen til Dem og alle Brodrene paa Kontoret, forbliver jeg

Deres Broder og Medarbejder
for Sandheden's Sag,

P. Sorensen.

Eskilstuna, den 15de Decbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Maaße det vilde være af Interesse for „Stjernen“'s Væsere, især de som kjende mig fra Zion, at høre lidt angaaende Herrens Værk i denne Del af hans Binggaard, hvori jeg for Nærverende er kaldet til at arbejde.

Jeg har virket her siden sidstledne Majkonference og i Forening med Broder J. H. Forsgren forsøgt at udspredre Evangeliets Sandheder iblandt mine Landsmænd. I den Tid jeg har været her, er jeg blevet bekjendt med mange gode Mennesker, baade her i Byen og paa Landet og Mange erkjende at vi have Sandheden, og jeg har Haab om at Nogle vil komme frem og forene sig med Herrens Folk. Siden min Ankomst hid ere ti Personer blevne indlemmede i Kirken ved Daab.

Sidstledne Søndag var Broder Forsgren og jeg ude paa Landet, hvor vi agholdt to Forsamlinger. En af disse var besøgt af omtrent 150 opmærksomme Tilhørere. Menighedens Præst var ogsaa tilstede, og efter Forsamlingen ansaa han sig berettiget til, som Forsamlingens eller Menighedens aandelige Lærer at sige noget, og, som saa mange andre have gjort under lignende Tilsælde, fremdrog han nogle falske Bevistninger, angaaende Joseph Smith, og nogle af vores Principer samt erklarede at Mormonernes Uddrivelse fra Utah vil ske i den nære Fremtid. Derpaa

advarede han de Førsamlede for „Mormonernes“ vildledende Lærdomme, hvorefter han hurtigt muligt sogte Døren, uden hvil Fordi Sandheden var ham for svær. Om saadanne Mennesker ønsker jeg kun at sige: Hader til-giv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre.

Med venlig Hilsen forbliver jeg
Eders Broder i Evangeliet,
L. Person.

Logan City, Utah, d. 5. Decbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Det er mig en sand Glæde at kunne meddele Dem, at jeg er ankommet til mit Hjem og har fundet min Familje i bedste Velgaaende.

Som bekjendt forlod vi New-York den 23de November. Den 28de i. M. ved Middagstid ankom vi til Ogden — altsaa tilbagelagdes Rejsen (Ophold undervejs iberegnet) fra Danmark til Utah paa 18 Dage og nogle Timer. I Selskab med Broder Mickelsen rejste jeg samme Dag til Saltføftaden, hvor vi den næste Dag skiltes. Broder Mickelsen rejste sydover — til sit Hjem i Redmond — og jeg rejste Nord.

Siden min Hjemkomst har jeg haft Anledning til at tale med mange Hellige, som jeg stiftede Bekjendtskab med i Skandinavien, og det har været behageligt at erfare, at de Alle føle vel i Jesu Kristi Evangelium, som de for at vise Lydighed til Guds Besalinger annammede i deres Fødelande, og som foraarssagede at de forlod deres gamle Hjem og forenede sig med Guds Folk i disse Bjergdale.

Vær af den Godhed at overbringe min Hilsen til Brodrene, Hellige og Venner i Deres Nærhed.

Deres Broder i Fredens Evangelium,
C. E. Thorstenjen.

Sand Kjærlighed.

(Af P. H.)

Naar et Menneske har fundet det rette og sande Evangelium og vist Lydighed til samme, da er det i Sandhed lykkeligt, og saafremt det vedbliver at vandre i Overensstemmelse dermed, vil det volse i Kundskab, Fred og Glæde og altid føle den Helligaands Nærhed. Det Menneske, som saaledes har faaet dette bekræftende Vidnesbyrd for sig selv og som har paalidelig Forvisning om sit Forhold til vor himmelske Fader, spørger nu ikke: „Hvad skal jeg giøre for at blive salig?“ Men idet han for en Del hjælper sig delagtig i den guddommelige Natur og har stillet sig helt paa Herrens Side, har han indtaget en Plads der ikke maa gjøres unhyttig, dette vil ogsaa enhver som forstaar Evangeliet ret, klarligen indse og erkjende.

Det Spørgsmaal som derefter først gjor sig gjeldende hos et Menneske, en sand Menneskeven, der saaledes har haft en Formag paa himmelst Lykhalighed er: „Hvad kan jeg nu giøre, som kan bidrage til mine Medmenneskers Glæde og Frelse?“ Meget kan da udholde sig for vort Blik, især naar man føler sig ret ivrig i Aanden. Man ser den allerstørste Del af Menneskene andre i Morke og Uvidenhed angaaende deres Sjæls Frelse, og vi huske da paa hvad vor Frelser selv sagde, at „Høsten er stor, men Arbejderne faa.“ Intet Menneske, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og, som i Erlighed har annammet Evangeliet, kan staa stille. Vi vide alle, at Herren har et stort Arbejde, der skal udføres i disse sidste Dage og ingen, om han ellev hun er nok saa ringe, tor sige: Jeg kan intet giøre; thi vi kunne alle sammen udrette noget i dette Liv, som

kanne bidrage til Menneskenes Glæde her og til Belsignalje for os i Evigheden; Intet er mere gavnligt end at virke for Herrens Sag. Naar vi vide at vi kanne udføre en Gjerning, som vilde blive til Glæde for mange Mennesker, hvor villigt skulle vi da ikke udføre den. Den som er Redskabet til at en Snyder omvender sig fra sin Bejs Bildfarelse, derved forfremmer Glæde paa Jorden og i Himmelten. Med hvilken Beredvillighed burde vi da ikke udføre Herrens Gjerning.

Alt hvad vi ellers udrette er som intet, sammenlignet med det Arbejde som vil ophoje og lykhaliggjøre os i Evigheden. Der findes vist kun ganke saa Mennesker i Verden, som ikke ønske at udføre noget godt. Gaar man til de forskjellige Religionssamfund, vil man faa at høre hvor ivrige de kan være i deres Tro, sjont den er falsk, da den ikke stemmer overens med Bibelen eller Frelserens Lære. „Det gjor intet til Sagen, hvad et Menneske tror, naar han kun er oprigtig“, er en Udtalelse som man ofte hører. Men den hellige Skrift lærer os anderledes, og Evigheden vil vije, at dette aldrig kan være vor himmelske Faders Mening. Intet Menneske kan opnaa en fuld Frelse i Guds Rige, om han end beraabber sig nok saa meget paa sin Oprigtighed og dog vandrer modsat det Liv og den Kundskab, som han har, eller har haft Anledning til at erholde. Lad os, Sidste-Dages Hellige ikke glemme at bede Herren om Bisdom; thi det behøve vi til enhver Tid og lad os til samme Tid ove Tro til, at alt hvad vi bede om, ville vi faa, saafremt det er til vort Gavn. Et Menneske kan være født med gode naturlige

Evner, men uden Forædling og Udvifling kunde de ikke frembringe nyttige Frugter. Men fuldkommen Kundskab erholdes ikke paa een Dag; den ligger i Dybet, og den lejendige og ligegeyldige kan aldrig finde den. Men ved en alvorlig og uophørlig Streben efter Kundskab vil den formeres i os Dag for Dag. Alt hvad der er ædelt og godt vil følge med Efterlevelsen af Evangeliet, og skønt de onde Magter paa forskellige Maader soge at drage os bort fra Sandheden, vil det kun tjene til at styrke os i Overbevisningen om, at vi have annavmet det rette Evangelium. Vi burde vise Verden med Trimodighed og god Omgjængelse, at vi i Virkelighed tjene den eneste jande Gud og holde hans Bud. Lad os prøve paa at opmuntre vores Medmennesker og bringe dem til Sandhedens Erkendelse og altid være venlige mod dem. Hvor godt lyde ikke venlige Ord for en, der er træt og modlös? De opliver os til nye Bestræbelsær og lette

vort Sind, de hjælpe andre til at glemme Sorgerne og gjøre os selv mere lykkelige og tilsfredse. Husk paa at „gode Ord do aldrig“; de sætte sig i Hjærtet, og Mindet om dem hylde den kommende Tid med Glæde. — Lad os mindes disse Frelserens Ord: „Bliver i mig“; og lad os bevise at vi ere i Kristo ved, saa nær vi kan, at vandre saaledes, som han vandrede. Dette maa overthye os om Bigtigheden af at være villige til at taale Verdens Haan og Spot, og og lide megen Førsolgelse paa det at vi maatte blive lig vor forstødte Broder og Verdens Frelser. Vi vide af Guds Ord at Vejen er træng, som fører til Livet, men at den dog er lislig. Derfor Brodre og Søstre lad os opmuntre hverandre til at være trofaste og sætte alt andet til Side, for at gjøre vor himmelske Faders Vilje, og erindre at kun de, som „blive bestandige til Enden“, kunde blive jælige.

Blanding.

Det statistiske Institut i Madrid har udgivet Resultaterne af den sidste spanske Folketælling i 1887. Spanien havde derefter $17\frac{1}{2}$ Million Indbyggere, af hvilke 5 Milloner kunde både læse og skrive, medens næsten 12 Milloner ikke kunde læse.

Følge den næste Folketælling har Holland 4,511,415 Indbyggere, deraf 2,228,487 Mænd og 2,282,928 Kvinder.

Der findes i Holland 2,500,000 Protestant, 1,600,000 Katholiker og 97,000 Jøder.

— Den, som opdrager efter den Grundsatning: „Børn have ingen Vilje“, berører dem Roden af deres KræFTER for de senere Eksistensbetingelser, den selvstændige Tænken og Handlen.

— Sproget er Hjemmets Musik.

Ved Nytaarstid.

(Af C. L. O.)

Atter et Aar nu sit Lov har fuldendt,
Et Skridt vi er' nærmere Maalet;
Mangen en Glæde det vistnok har sendt,
Og Sorg, have Mange jo taalet.

Mangen en fyldte sit Maal og gif hen,
I Aaret som svandt, til sin Fader.
Hvilen er fød og den venter for den,
Som trægt sig paa Herren forlader.

Verden er Skolen, og Mennesker er'
Elever, for Læktier at lære;
Livet, vi se, er en Opgave svær,
Hvert Aar en Termin kun mon være.

Alle behove at bruge den Tid
Dem gives, thi fort den kan blive;
Mesteren hænder vor Altraa og Flid,
Vor Lov han, med Ret, vil os give.

Nyt Aar vi hilse! og maa vores Tro
Forøges, som fremad vi vandre!
Frød maa det bringe! Maa Hellige bo
I Kjærlighed, Fred, med hverandre!

Dødsfald.

Ellen Kristine Larson, født i Skon Sogn, Norrland, Sverige, fandt sin Død som Følge af en Lampeeksplosion, den 27de Oktober 1891. Den Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig og savnes af Slægtinge og alle som kjendte hende.

Indhold.

Tale af Præsident Wilsford Wood.	Afløsning	107
ruff.....	Uddrag af Korrespondance.....	107
Mythologi med Moral	Korrespondance	108
Den lyse Side	Sand Kjærlighed	110
Red. Anm.:	Blandinge	111
Aarsrevue	Bed Nytaarstid (Poesi).....	112
Umfoni af Missionærer	Dødsfald	112
Beskrifelse		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Gal.
Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen).